

Her Şey o gece başladı...
Ve kimse aynı kalmadı.

O GECE

O Gece

“Her şey o gece başladı... Ve kimse aynı kalmadı.”

Bölüm 1: Ormanın Fısıltısı

İstanbul, geceyi üzerine sermiş, gri tonlu bir örtü gibi uzanıyordu. Şehrin gürültüsü, ışıkları ve bitmek bilmeyen koşuşturması, uzaklarda bir noktada son buluyordu. Kentin kalabalığından uzakta, doğanın hakimiyetini ilan ettiği, dalların karanlıkta birbirine karıştığı o izbe ormanlık alan, bu gece bambaşka bir sırrı barındırıyordu. Ay, ince bir hilal şeklinde gökyüzüne asılmış, ağaçların tepesinden süzülen soluk ışıklarıyla ormanın içindeki gölgeleri daha da derinleştiriyordu. Hava, insanın iliklerine işleyen bir ayazla doluydu. Toprağın üzerinde hafif bir çiğ tabakası oluşmuş, çam kozalakları ve kurumuş yapraklar her adımda çıtırtılar çıkararak gecenin sessizliğini bölüyordu.

Gece yarısını biraz geçmiş, gelen isimsiz bir ihbar üzerine olay yerine ulaşan ilk devriye ekipleri, araçlarının farlarıyla karanlığı yırtmaya çalışıyordu. Polisin beyaz şeritleri, ağaç gövdeleri arasında gerilmiş, görünmez bir duvar gibi cinayet mahallini çevreliyordu. İçeriden gelen telsiz hışırtıları ve fısıltılar, ormanın uğultusuna karışıyordu. Soğuk orman havası ciğerlere doldukça, buradaki herkesin içinde tarifsiz bir ürperti oluşuyordu.

Merhum, çam iğneleriyle kaplı toprağın üzerinde, sırtüstü uzanmış bir vaziyetteydi. Bedeni, bir zamanlar hayat dolu olduğunu haykıran, ama şimdi ölümün donuk sessizliğine teslim olmuş bir heykeli andırıyordu. Giysileri buruşmuş, toprakla birleşmişti. Başına isabet eden tek bir kurşunla hayatına son verilmişti. Kurşunun açtığı vahşi yara, toprağın rengini daha da koyulaştıran koyu renkli bir leke bırakmıştı. Olay yeri inceleme ekibi, flaşların keskin ışıkları altında, her santimetre kareyi titizlikle tarıyordu. Parmak izi uzmanları, delil poşetleri ve hassas aletlerle donatılmış bir şekilde, adeta cerrahi bir dikkatle

görevlerini yapıyorlardı. Her bir hareket, bir ameliyatın inceliğini taşıyor, her bir nesne, potansiyel bir ipucu olarak kaydediliyordu. Boş bir kovan, kurbanın hemen başucunda, nemli toprağa gömülmüş gibi duruyordu.

Ancak bu cinayeti sıradan olmaktan çıkaran, kurbanın cansız bedeninin üzerinde, tam karın bölgesinde belirginleşen, ne olduğu ilk bakışta tamamen anlaşılamayan o şekildi. Sanki aceleyle, keskin bir cisimle kazınmış ya da üzerine çizilmiş gibiydi. İlk incelemeyi yapan ekipteki komiserlerden biri, “Bu da ne şimdi?” diye mırıldanmış, diğeri ise “Daha önce böyle bir şey görmedim,” diye karşılık vermişti. Şekil, ilk bakışta anlamsız bir dizi çizgi ve kıvrımdan ibaret gibiydi. Bir sembol müydü, rastgele bir karalama mı, yoksa bilinçli olarak bırakılmış, gizli bir mesaj mı? Tam olarak neye benzediğini kestirmek imkansızdı. Ancak olayın sıradan bir soygun veya öfke cinayeti olmadığını haykıran soğuk bir detaydı bu. Cinayetin ardında gizlenmiş bir planlama olduğu hissi, olay yerindeki her polisin içine işlemişti. Bu gizemli çizim, katilin imzası mıydı, yoksa bir sonraki adıma işaret eden şifreli bir ipucu mu? Bu soru, henüz kimliği bile belirlenmemiş kurbanın üzerinde asılı kalan, görünmez bir bulmaca gibiydi.

Olay yeri inceleme ekipleri fısıltılarla çalışırken, savcı olay yerini baştan sona gözden geçiriyor, notlar alıyordu. Yüzündeki donuk ifade, bu davanın ne kadar karmaşık olabileceğine dair bir önseziyi taşıyordu. İstanbul’un dışındaki bu ormanlık alan, bir caninin sahnesi haline gelmişti. Ve bu sahnenin perde arkasında yatan sır perdesi, daha yeni aralanmaya başlamıştı. Şehir uyurken, bu orman cinayetin soğuk gerçeğiyle yüzleşiyordu.

Bölüm 2: Komiser ve Çaylak

Sabahın ilk ışıkları, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün koridorlarına süzülürken, şehrin geceki karanlık sırları da yavaş yavaş masaların üzerine seriliyordu. Cinayet Büro, her zamanki uğultusuna başlamıştı bile. Telsiz sesleri, klavye tıkırtıları ve kısık sesli konuşmalar, buranın bitmek bilmeyen mesaisinin fon müziği idi.

Komiser Murat, masasında, elindeki sıcak çay bardağının buharına dalmış, gözleri önündeki raporlara takılı kalmıştı. Kırklı yaşlarının ortalarında, saçlarına düşen aklar ve gözlerinin etrafındaki çizgiler, yılların yorgunluğunu ve sayısız davanın izlerini taşıyordu. Tecrübeliydi, evet. Yıllarını bu mesleğe adamıştı. Cinayet dosyaları onun için sadece vakalar değil, çözülmesi gereken bulmacalar, aydınlatılması gereken karanlık köşelerdi. Her yeni dosya, omuzlarına yeni bir yük bindirir, ama aynı zamanda içindeki adalet arayışını da tetiklerdi. Ormanlık alandaki o cinayet dosyası, masasının tam ortasında, üzerinde “ÇOK GİZLİ” ibaresiyle duruyordu. Raporlardaki “anlaşılamayan şekil” detayı, zihninde dönüp duran bir soru işaretiydi. Böyle bir şeyle ilk kez karşılaşılıyordu ve bu, sıradan bir cinayet vakası olmadığının ilk ipucuydu sanki.

Tam o sırada, kapı hafifçe tıklatıldı ve içeri genç, dinamik bir silüet girdi. Ada. Yirmi beşli yaşlarının başında, keskin bakışları ve enerjik duruşuyla odanın havasını değiştiren bir kadındı. Mesleğe yeni başlamıştı, evet, henüz tecrübe defterine yazacak çok az sayfası vardı. Ama bu eksikliğini kapatan, göz ardı edilemez bir zekaya ve öğrenme arzusuna sahipti. Adımlarındaki kararlılık, onun sadece bir memur değil, aynı zamanda bu işe tutkuyla bağlı bir araştırmacı olduğunu haykırıyordu.

Ada, Murat'ın masasına doğru ilerledi. Yüzünde, heyecan ve biraz da çekingenlik karışımı bir ifade vardı. “Komiserim,” dedi, sesi hafifçe titreyerek, “Ormanlık alandaki cinayet dosyası size verilmiş sanırım.”

Murat başını raporlardan kaldırdı, gözlüğünü burnunun ucuna indirdi. Ada'ya baktı. Onun bu mesleğe olan hevesini, gözlerindeki o parıltıyı görüyordu. Kendi gençliğini, ilk yıllarındaki o bitmek bilmeyen enerjiyi hatırladı. “Evet, Ada. Yeni bir dosya. Neden sordun?”

Ada, bir an duraksadı, sonra cesaretini toplayarak devam etti. “Ben... ben bu dosyada yer almak istiyorum Komiserim. Biliyorum, yeniyim. Ama çok çalışırım, öğrenmeye hevesliyim. Bu vaka... çok farklı görünüyor. Özellikle o şekil... Bir anlamı olmalı.”

Murat, Ada'nın gözlerinin içine baktı. Gözlerinde sadece heves değil, aynı zamanda gerçek bir yetenek pırıltısı görüyordu. Genç kadının zekasını, okuldan yeni mezun olmasına rağmen gösterdiği analitik düşünme yeteneğini biliyordu. Belki de bu dosya, Ada için iyi bir başlangıç olabilirdi. Hem kendi üzerindeki yükü hafifletir hem de genç bir meslektaşına paha biçilmez bir tecrübe kazandırırdı. Klasik cinayetlerin ötesine geçen bu gizemli vaka, belki de Ada'nın keskin zekasına ihtiyaç duyuyordu.

Derin bir nefes aldı Murat. Çayından bir yudum daha aldı. “Pekala Ada,” dedi, sonunda. Sesi ne onaylayıcı ne de reddediciydi, daha çok bir düşüncüyü tartıyordu. “Bu dosya kolay olmayacak. Sıradan bir cinayet değil. Üzerindeki o şekil... Henüz ne olduğunu çözemediğimiz gizemli bir işaret var. Ama madem bu kadar heveslisin... Gel bakalım. Masanın başına otur. Bu işe birlikte bakalım.”

Ada'nın yüzünde anında kocaman bir gülümseme belirdi. Gözleri parladı. “Teşekkür ederim Komiserim! Çok teşekkür ederim!” Hızlı adımlarla Murat'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Dosyayı merakla, neredeyse heyecanla açmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Böylece, tecrübeli komiser Murat ve mesleğe yeni adım atmış, keskin zekalı çaylak Ada, İstanbul'un karanlık ormanında başlayan bu gizemli cinayetin ilk adımlarını birlikte atmaya hazırdı. İkisi de henüz, bu davanın onları ne denli derin sulara sürükleyeceğinden ve bu cinayetin yalnızca bir başlangıç olduğundan habersizdi.

Bölüm 3: Sessizliğı Bozan İpuçları

Komiser Murat ve Ada kendilerini cinayetin soğuk gerçekliğıyle yüz yüze buldular. Emniyet Müdürlüğü'nün koridorları her zamankinden daha sessiz, her adım daha yankılı geliyordu. Masa başında, üzerlerinde dün gecenin yorgunluğu, önlerinde ise taze bir cinayet dosyası vardı. Murat, kahvesini yudumlarken, “Öncelikle kurbanın kimliğini tespit etmeliyiz,” dedi Ada'ya dönerek. “Olay yeri inceleme raporlarında parmak izi veya diğer belirgin bir kimlik detayı var mıydı?”

Ada, dosyayı hızla taradı. Gözleri satırlar arasında dans ederken, genç yüzündeki odaklanmış ifade, Murat'ın beklediğinden çok daha fazlasını vaat ediyordu. “Parmak izleri alındı Komiserim, sisteme girildi. Şu an eşleşme bekleniyor. Yüz tanıma için de çalışma başlatıldı ancak darbeden dolayı netlik sorunları var.”

Murat başını salladı. Klasik başlangıçtı. Bu tür vakalarda en kritik ilk adım, kurbanın kimliğini belirlemektir. Bir isim, bir kimlik, cinayetin ardındaki sır perdesini aralamak için atılacak ilk güçlü adımdır. “Pekala,” dedi, “Biz de klasik yöntemlerle devam edelim. Çevredeki hastaneler, kayıp şahıs ihbarları... Belki de tanıdık bir yüzdür.”

Dakikalar, cinayet büronun loş ışıkları altında hızla akıp gitti. İki saat sonra, beklenen haber geldi. Parmak izi sistemindeki eşleşme olumluydu. Kurbanın kimliği nihayet belirlenmişti: Yılmaz Demir. 45 yaşında, İstanbul'un sanayi bölgesinde, Esenyurt'ta küçük bir oto tamirhanesi işletiyordu. Evliydi ve üç çocuk babasıydı.

Bu bilgiyle birlikte, soruşturmanın yönü netleşti. Artık soyut bir kurban değil,

hayatı, ailesi ve ilişkileri olan somut bir insandı Yılmaz Demir. Murat ve Ada, ilk olarak Yılmaz'ın evine, ailesiyle görüşmeye gittiler. Kapıyı açan, kederli bir kadın oldu. Yılmaz'ın eşi, Ayşe Demir. Gözleri uykusuzluktan kızarmış, yanaklarından süzülen gözyaşları kurumuştur. Üç küçük çocuk, annelerinin eteğine yapışmış, babalarının yokluğunun getirdiği ağır sessizliği anlamaya çalışıyordu.

Murat, nazik bir ses tonuyla, “Başınız sağ olsun Ayşe Hanım. Çok üzgünüz. Eşiniz Yılmaz Demir hakkında birkaç soru sormak zorundayız.”

Ayşe Hanım, zorlukla konuşabildi. “Ben... ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yılmaz'ın kimseye düşmanlığı yoktu. İşine gücüne bakan bir adamdı. Neden, kim yapar bunu?”

Ada, Ayşe Hanım'ın çocuklarına baktı. Özellikle küçük kızın gözlerindeki korku, içini burktı. Kendi geçmişinden gelen anılar, kısa bir anlığına zihninde belirdi. Profesyonelliğini korumaya çalışarak, “Yılmaz Bey'in son zamanlarda endişeli olduğu bir durum var mıydı? Ya da biriyle anlaşmazlığı, bir borcu, düşmanlığı?” diye sordu.

Ayşe Hanım, düşündü. “Yoktu. Yani bildiğim kadarıyla yoktu. Sabah işine gitti, akşam evine geldi. Komşularla iyi geçinir, iş yerinde de herkes severdi onu.” Kadının sesi titredi, sonra ekledi: “Sadece... son birkaç haftadır biraz durgundu sanki. İçine kapanmıştı. Sorduğumda bir şey yok derdi.”

Bu, kayda değer bir detaydı. Ada not aldı. “Son gördüğünüzde üzerinde ne vardı? Yanında herhangi bir eşyası var mıydı?”

Görüşme uzadıkça, Yılmaz Demir'in hayatına dair yüzeysel bir resim

iziliyordu. Dışarıdan bakıldığında sıradan, sakın bir yaşam süren bir adam. Ancak bu durgunluk detayı, Ada'nın dikkatini çekmişti. Sıradan bir adam, neden bu kadar vahşice öldürülmüştü? Ve en önemlisi, karın bölgesindeki o gizemli şekil ne anlama geliyordu?

Murat ve Ada, sonraki günlerde Yılmaz Demir'in iş yerine, sanayi sitesindeki oto tamirhanesine gittiler. Paslı araç parçaları, motor yağı kokusu ve anahtar sesleri arasında, Yılmaz'ın çalışma arkadaşları ve müşterileriyle konuştular. Herkes Yılmaz'ı dürüst, alışkan biri olarak tanımlıyordu. Kimsenin ondan şikayeti yoktu. Ancak, Ayşe Hanım'ın bahsettiği o “durgunluk” hali, bazı arkadaşları tarafından da teyit edildi. “Son zamanlarda bir sıkıntısı vardı gibiydi,” dedi bir arkadaşı, “Ama üstüne gitmedik, pek konuşmazdı böyle şeyleri.”

Aynı zamanda, şehrin dört bir yanındaki güvenlik kameralarının kayıtları da incelenmeye başlandı. Yılmaz Demir'in tamirhaneden çıktığı andan itibaren, cinayet mahalline giden olası güzergahlar üzerinde saatlerce görüntü taraması yapılıyordu. Bu, Ada için yorucu ama öğretici bir süreçti. Sayısız saatlik görüntüler arasında iğne aramak gibiydi. Her bir kare, potansiyel bir ipucu olabilirdi. Ancak ilk günler, elle tutulur bir sonuç vermedi. Yılmaz'ın son anlarına dair net bir görüntüye ulaşılamadı. Sanki yer yarılmış, içine girmişti.

Klasik bir cinayet araştırmasının tüm adımları atılıyordu: Olay yeri yeniden gözden geçirildi, adli tıp raporu detaylıca incelendi, Yılmaz'ın telefon kayıtları ve banka hesapları mercek altına alındı. Tüm bu çabalara rağmen, cinayetin ardındaki sır perdesi henüz aralanamamıştı. Karın bölgesindeki o anlaşılmaz şekil ise, zihinlerinde gittikçe büyüyen bir soru işareti olarak kalmaya devam

ediyordu. Bu, sıradan bir cinayet değildi. Ve Murat ile Ada, bunu her geçen an daha net hissediyorlardı.

Bölüm 4: İkinci Kurban, Ortak Bir İz

Üç hafta... Üç uzun, yorucu hafta geçmişti ilk cinayetin üzerinden. Komiser Murat ve Ada, Yılmaz Demir cinayetini çözmek için gece gündüz demeden çalışmışlardı. Yüzlerce saatlik güvenlik kamerası görüntüleri taranmış, onlarca kişi sorgulanmış, her bir ipucu kılı kırk yararcasına incelenmişti. Ancak sonuç, bir hiçti. Soruşturma, bir çıkmaza girmiş gibiydi. Büroya çöken sessizlik, çözümsüzlüğün getirdiği ağırlıkla birleşiyordu.

Sonra, o haber geldi.

Bir telefon sesi, büronun o kasvetli havasını ansızın yırtıverdi. Ormanın daha da derinliklerinde, şehrin gürültüsünden tamamen izole bir noktada, bir ceset daha bulunmuştu. Murat, telefonu kapattığında yüzündeki ifade donuklaşmıştı. Ada, onun bu halini görünce hissetti. Kötü bir şeydi. Çok kötü bir şey.

Olay yerine vardıklarında, soğuk rüzgar yine ağaçların arasında uğulduyordu. Manzara, üç hafta öncekiyle tüyler ürpertici bir benzerlik taşıyordu. Toprağın üzerinde, başından vurularak öldürülmüş bir erkek cesedi. Ve evet, tıpkı ilk kurbanda olduğu gibi, bu adamın da karın bölgesinde o gizemli, anlamsız şekil belirgindi. Şekil, ilkinin bir kopyası gibiydi; aynı çizgiler, aynı karmaşıklık, aynı esrarengiz ifade.

Murat'ın çenesi kasılmıştı. Bu, artık basit bir cinayet değildi. Bir katil, İstanbul'un kuytu köşelerinde sinsice dolaşıyor, kendine kurbanlar seçiyor ve arkasında aynı şifreli imzayı bırakıyordu. Ada'nın yüzünde, endişe ve kararlılık karışımı bir ifade belirdi. “Komiserim,” dedi, sesi buz gibiydi, “Bu tesadüf olamaz. Aynı şekil... Bu bir seri katil.”

Murat başını salladı. “Daha hızlı olmalıyız.”

İkinci kurbanın kimliği kısa sürede belirlendi: Cemil Kaplan. 50’li yaşlarında, İstanbul’un bilinen bir semtinde emlakçılık yapıyordu. Evliydi, ancak çocuğu yoktu. İlk kurban Yılmaz Demir gibi, Cemil Kaplan da dışarıdan bakıldığında sıradan, sorunsuz bir hayat sürüyormuş gibi görünüyordu. Ancak bu kez, katilin bıraktığı o imza, iki cinayet arasında tartışılmaz bir bağlantı olduğunu haykırıyordu.

İki cinayet dosyası birleştirildi. Murat ve Ada, tüm imkanlarını kullanarak araştırmalarına devam ettiler. Artık sadece kurbanların hayatlarını değil, onların birbiriyle olan bağlantılarını da mercek altına alıyorlardı. İlk adım, kurbanların yaşam çevrelerini birleştiren bir ortak nokta bulmaktı. Yılmaz Demir bir oto tamircisi, Cemil Kaplan ise bir emlakçıydı. İlk bakışta hiçbir bağlantı görünmüyordu.

Ancak derinlemesine yapılan araştırmalarda, her iki kurbanın banka kayıtlarını, telefon görüşmelerini ve sosyal çevrelerini inceledikçe, gerçek ortaya çıktı. Yılmaz Demir’in telefon kayıtlarında, Cemil Kaplan’ın numarası belirgin bir şekilde yer alıyordu. Bu detay, şimdi hayati bir ipucuna dönüşmüştü. İki adam birbirini tanıyordu. Üstelik Yılmaz Demir, son aylarında Cemil Kaplan’dan birkaç kez arsa veya mülk hakkında bilgi almıştı. Küçük çaplı arazi alım satım işleriyle uğraştığı bilinen Cemil Kaplan, Yılmaz Demir’e muhtemelen bir tür danışmanlık hizmeti vermişti.

Bu bağlantı, soruşturmaya yeni bir boyut kazandırdı. Cinayetler artık rastgele değildi. Katil, kurbanlarını belirli bir nedene göre seçmişti. Ama neden? Ortak bir iş mi, ortak bir sır mı, yoksa ortak bir düşman mı vardı? Cemil Kaplan’ın eşi,

Yılmaz Demir'in eşi gibi şaşkın ve kederliydi. Kocasının kimseyle bir düşmanlığı olmadığını, işlerinin yolunda gittiğini iddia ediyordu. Oysa Yılmaz Demir'in eşi de benzer şeyler söylemişti. Sanki her iki adamın da hayatında gizli kalmış bir karanlık vardı.

Her iki kurbanın ortak tanıdıkları, arkadaşları, iş ortakları ve geçmiş ilişkileri didik didik edildi. Ancak elde edilen bilgiler yetersizdi. Sorgulanan herkes, iki kurbanın da iyi insanlar olduğunu, kimseyle sorunları olmadığını belirtiyordu. Kimse, onları öldürecek kadar nefret eden birini işaret edemiyordu. Katilin amacı belirsizliğini koruyordu. Cinayetlerin neden ve kim tarafından işlendiğine dair hala elle tutulur bir bilgi yoktu.

Murat'ın kaşları çatılıydı. “Bu şekil ne anlama geliyor Ada? Bu adamları neden öldürüyor ve neden aynı izi bırakıyor? Bu bir tehdit mi, bir uyarı mı, yoksa bir tür imza mı?”

Ada, elindeki dosyaya baktı. Sayfalar arasında kaybolmuştu. “Belki de bu şekil, cinayetlerin anahtarı Komiserim. Onu çözdüğümüz an, katile ulaşırız.”

Ancak o an henüz gelmemişti. İstanbul'un karanlık gölgesinde, sessiz ve acımasız bir avcı dolaşıyordu. Ve kimse, bir sonraki kurbanın kim olacağını veya ne zaman düşeceğini bilmiyordu. Tek bildikleri, bu gizemli şeklin, her cinayetle birlikte daha da derinleşen bir labirentin girişi olduğuydu.

Bölüm 5: Ortak Düşmanlar, Ortak Sırlar

İkinci cinayetin şoku, Emniyet Müdürlüğü'nde yankılanmaya devam ederken, Komiser Murat ve Ada, kendilerini büyük bir labirentin ortasında bulmuşlardı. İki cinayet, iki kurban, ve karınlarındaki o anlaşılamayan, gizemli şekil. Bu işaret, her geçen gün daha da merak uyandırıcı, daha da esrarengiz bir hal alıyordu. Ada, elindeki büyüteçle cinayet fotoğraflarını inceliyor, şeklin her bir çizgisini, her bir kıvrımını adeta ezberlemeye çalışıyordu.

Murat, masasına yığılmış raporları işaret etti. “Adli Tıp uzmanları bir anlam çıkaramadı. Rastgele çizilmiş gibi görünüyor ama çok düzenli. Sanki bir şablon kullanılmış gibi.” Bu gizemli şekil, soruşturmanın en büyük kör noktasıydı. Çözemiyorlardı. Ancak Ada'nın kararlılığı, Murat'ın tecrübesiyle birleşince, araştırmalar derinleşti. Yılmaz Demir ve Cemil Kaplan'ın ortak noktasının birbirlerini tanımaları olduğu ortaya çıktıktan sonra, odak noktası bu iki adamın hayatındaki ortak çevreler ve olası düşmanlar üzerine kaydırıldı.

Günler, uykusuz gecelere, kahve kokan sabahlara dönüştü. Murat ve Ada, dedektiflikte bilinen tüm yöntemleri kullandılar. Kurbanların telefon kayıtları, banka hareketleri, e-posta yazışmaları didik didik edildi. Sosyal çevreleri, geçmiş ilişkileri, iş anlaşmazlıkları... Her ayrıntı, büyüteç altına alındı. Yılmaz Demir'in oto tamirhanesinden, Cemil Kaplan'ın emlak ofisine kadar her yer, adım adım gezildi, dinlendi, izlendi.

Bu yoğun araştırmalar sonucunda, iki kurbanın hayatında da karanlık sayılabilecek bazı gölgelerin olduğu anlaşıldı. Yılmaz Demir, son zamanlarda oto tamirhanesi için büyük bir kredi çekmeye çalışmış, ancak bankalardan olumsuz yanıt almıştı. Bu süreçte, bazı alacaklılarla sorunlar yaşamış, hatta bir

kez tartıştığı bir tefeci tarafından tehdit edildiği bilgisi alınmıştı.

Cemil Kaplan ise, emlak sektöründe hırslı ve bazen etik sınırları zorlayan bir isimdi. Son dönemde, özellikle şehir dışındaki arsa alım satım işlerinde bazı anlaşmazlıklara adı karışmıştı. Bir grup hissedar, Kaplan'ı kendilerini dolandırmakla suçluyor, hatta konuyu mahkemeye taşımayı planlıyorlardı. Bu hissedarlar arasında, Yılmaz Demir'in tamirhanesine sık sık gelen ve onunla alım satım işleri hakkında konuştuğu bilinen bir iş adamı da vardı: Kenan Bey.

Kenan Bey, emlak ve inşaat sektöründe tanınmış, ancak adı pek de temiz olmayan biriydi. Daha önce adı birkaç yolsuzluk olayına karışmış, ancak her seferinde yasal boşluklardan sıyrılmayı başarmıştı. Yılmaz Demir'in ve Cemil Kaplan'ın da Kenan Bey ile finansal bağlantıları olduğu ortaya çıktı. Yılmaz'ın kredi arayışları sırasında Kenan Bey'den yardım istediği, Cemil Kaplan'ın ise Kenan Bey'in emlak alım satım işlerinde aracılık yaptığı belirlendi.

Murat'ın kaşları çatıldı. “Demek ortak düşman Kenan Bey olabilir. Her iki cinayetin de finansal bir boyutu olma ihtimali yüksek.”

Ada ise farklı bir açıdan yaklaşıyordu. “Evet, ama Kenan Bey gibi bir adam, cinayet işlemek için mi uğraşır? Genellikle böyle adamlar işi başkalarına yaptırır. Peki, ya o şekil? Kenan Bey'in bu şekille ne ilgisi olabilir? Finansal bir cinayette böyle bir detaya ne gerek var?” Ada'nın zihninde, bu cinayetlerin basit bir çıkar çatışmasından daha derin bir anlamı olduğu hissi uyanıyordu. şeklin anlamsızlığı, onu daha da rahatsız ediyordu.

Kenan Bey ve çevresindeki kişiler, yoğun sorguya alındı. şirket kayıtları incelendi, hesap dökümleri tarandı. Kenan Bey'in, cinayetlerin işlendiği

saatlerde kesinlikle başka yerlerde olduğunu gösteren sağlam kanıtlar vardı. İlk cinayette şehir dışındaki bir iş toplantısında, ikincisinde ise ailesiyle yurtdışı seyahatinde olduğunu gösteren belgeler sunmuştu. Bu durum, Murat'ı düşündürmeye başladı. “Kanıtlar sağlam Ada. Kenan Bey’in doğrudan katil olma ihtimali çok düşük. Ama bu, onun işin içinde olmadığı anlamına gelmez. Belki bir tetikçi...”

Ada, başını salladı. “Evet, Komiserim. Bu olasılık yüksek. Ama yine de o şekil... Bir tetikçi neden böyle bir iz bıraksın? Bu bir mesaj değilse, ne?”

Soruşturma, ortak düşmanlar ekseninde ilerlese de, gizemli şeklin anlamı ve cinayetlerin gerçek motivasyonu hala belirsizdi. Kenan Bey ve çevresi, şüpheliler listesinin başındaydı, ancak ellerinde somut bir kanıt yoktu. Her geçen gün, bu cinayetler daha karmaşık bir düğüme dönüşüyor, Komiser Murat ve Ada'nın üzerindeki baskı artıyordu.

Bölüm 6: Baskı Artıyor, Zaman Daralıyor

İkinci cinayetten sonra geçen üç hafta, Komiser Murat ve Ada için bir asır gibi gelmişti. Her telefon zili, her yeni ihbar, gerginliklerini daha da artırıyordu. Yılmaz Demir ve Cemil Kaplan cinayetleri üzerindeki esrar perdesi aralanamamıştı. O gizemli, anlaşılamayan şekil ise bir hayalet gibi peşlerini bırakmıyordu. Kenan Bey, güçlü kanıtlarıyla serbest kalmış, soruşturma sanki bir girdabın içine çekilmişti. Bürodaki herkesin yüzünde, sessizce büyüyen bir endişe vardı. Herkes, yine, şehirde bir seri katilin dolaştığını ve polisin, onu durdurmakta çaresiz kaldığını düşünüyordu.

Sonra, korkulan o haber geldi.

Bir Pazar sabahı, şehrin Anadolu Yakası'nda, terk edilmiş bir fabrika arsası içinde, üçüncü bir erkek cesedi bulundu. Olay yerine varan Murat ve Ada'nın yüreği ağzına geldi. Yine başından tek kurşunla vurulmuş, yine karın bölgesinde o tanıdık, esrarengiz şekil... Sanki katil, polisle alay eder gibi, aynı imzayı bırakmaktan vazgeçmiyordu. Bu seferki kurban, 40 yaşlarında, ismi Metin Özcan'dı. Küçük çaplı bir müteahhitti. Evliydi ve iki çocuğu vardı. İlk iki kurban gibi, o da dışarıdan bakıldığında sıradan, sorunsuz bir hayat sürüyormuş gibi görünüyordu.

Murat'ın yüzü bembeyazdı. “Üçüncü kurban... Tam üç hafta arayla. Ve yine aynı şekil.” Sesi, öfke ve çaresizlik karışımı bir tını taşıyordu. “Bu katil bize bir mesaj mı veriyor Ada? Yoksa sadece eğleniyor mu?”

Ada'nın gözleri kurbanın üzerindeki şekle kilitlenmişti. İçindeki ses, bu cinayetlerin derin bir anlamı olduğunu fısıldıyordu. “Mesaj Komiserim. Bu bir

mesaj olmalı. Ama ne? Neden bu adamlar? Ve bu şekil ne anlama geliyor?”

Emniyet Müdürlüğü’nün üzerindeki baskı, dağlar kadar büyüktü. Cinayet Büro’nun kapısı, üst düzey amirler tarafından aşındırılıyordu. Murat ve Ada, her an hesap vermek zorunda kalıyor, her adımda eleştiri oklarının hedefi oluyorlardı.

Üç kurban da birbirini tanıyordu. Yılmaz Demir, Cemil Kaplan ve şimdi Metin Özcan. Yapılan detaylı araştırmalar sonucunda, üçünün de Kenan Bey ile çeşitli bağlantıları olduğu ortaya çıktı. Metin Özcan’ın, Kenan Bey’in son dönemdeki gayrimenkul projelerinden birinde taşeronluk yaptığı, ancak ödeme konusunda sorunlar yaşadığı belirlendi. Bu, ortak düşman hipotezini güçlendiriyordu. Ancak Kenan Bey’in kanıtları hala sağlamdı ve onu doğrudan katil olarak gösteren hiçbir şey yoktu. Ayrıca, o gizemli şekil...

Soruşturma, bir çıkmaz sokağa girmişti. Şüphelendikleri kişiler, cinayetlerin işlendiği saatlerde başka yerlerde olduklarını kanıtlayabiliyorlardı. Bu durum, Murat’ı ve Ada’yı cinayetlerin tetikçi vasıtasıyla işlenmiş olabileceği ihtimaline yöneltti. “Birileri bu adamları Kenan Bey’in çıkarları için mi yoksa onun intikamını almak için mi öldürüyor?” diye düşündü Murat. “Ama o zaman o şekil neden? Bir tetikçi neden böyle bir imza bıraksın?” Bu, mantık zincirindeki en zayıf halkaydı.

Sorgulanan her kişi, kurbanlar hakkında bildiği her şeyi anlattığını iddia ediyor, ancak elle tutulur yeni bir bilgi gelmiyordu. Kurbanların hayatları, bir kitap gibi okundukça, daha da sıradanlaşıyor, bu denli vahşi bir sonla nasıl bağdaştığı anlaşılamıyordu. Ada’nın zekası, bu noktada klasik yöntemlerin ötesine geçmeye zorluyordu kendini. İçgüdüleri, bu cinayetlerin ardında çok daha

kişisel, çok daha karanlık bir motivasyonun yattığını fısıldıyordu. Parmak uçlarındaki sinirleri gerilmiş, uyku düzeni bozulmuştu. Her geçen gün, katilin bir adım önlerinde olduğu hissi ağır basıyordu.

Murat, masasındaki boş kağıda karın bölgesindeki gizemli şekli çizmeye çalıştı. Çizgiler, anlamsızdı. Ama zihnine kazınmışlardı. “Bu lanet olası şekli çözmeliyiz Ada. Aksi takdirde, bu cinayetler durmayacak. Bir sonraki kurban kim olacak, Tanrı bilir.”

Şehrin üzerinde bir gölge gibi asılı duran bu cinayet serisi, her geçen gün daha da büyüyor, Murat ve Ada’nın omuzlarındaki yükü dayanılmaz kılıyordu. Zaman daralıyordu ve ellerinde, hala çözülemeyen bir şekilden başka pek bir şey yoktu.

Bölüm 7: Ada'nın Gizemli Bağlantısı ve Kendi Gölgesi

Üçüncü cinayetle birlikte, Cinayet Büro'daki gerilim tavan yapmıştı. Telefonlar susmuyor, amirlerin yüzleri gitgide asılıyordu. Komiser Murat, uykusuz gecelerin ve çözümsüzlüğün ağırlığı altında ezilirken, tüm enerjisini kurbanların ortak düşmanlarına, özellikle de Kenan Bey ve çevresine odaklamıştı. Ona göre, cinayetlerin ardında finansal bir sebep ve bir tetikçi vardı; sadece bu gizemli şekil uyumsuz duruyordu.

Ada ise, Murat'ın aksine, klasik araştırma yöntemlerinin ötesinde bir şeylerin peşindeydi. Gözlerini kamera kayıtlarından ayıramıyordu. Binlerce saatlik görüntü, anlamsız detaylar yığını gibiydi. Ancak Ada, içgüdülerinin peşinden gitmeyi seçmişti. Üçüncü cinayetten sonra, tüm kameraları yeniden, bu sefer çok daha dikkatli bir gözle incelemeye başladı. Özellikle ilk cinayet mahallerine yakın bölgelerdeki ve Yılmaz, Cemil, Metin'in bilinen güzergahlarındaki kayıtlar, mercek altındaydı.

Günler süren uykusuzluğun ve ekran başındaki yorgunluğun ardından, Ada'nın gözleri nihayet bir kareye takıldı. Boğaziçi Üniversitesi'nin Kuzey Kampüsü girişinde bulunan bir güvenlik kamerası kaydında, gece geç saatlerde, genç bir kız öğrencinin başına gelen tuhaf bir olay dikkatini çekti. Net bir şekilde görülme de, kız, yurduna doğru yürürken, arkasından sessizce yaklaşan bir araba yanında durmuştu. Arabadan inen birkaç erkek, kıza bir şeyler sormuş, bir süre sonra kız hızla oradan uzaklaşmıştı. O an için, cinayetlerle doğrudan bir ilgisi olmadığını düşündü Ada. Ama içindeki bir ses, bu sahnenin üzerinde durması gerektiğini söylüyordu. Murat'a bahsetmedi. Belki de küçük, sıradan bir olaydı. Ya da belki de o an, Ada'nın zihninde ateşlenen bir kıvılcımdı.

Ada, ertesi gün bu olayın peşine düştü. Kamera kaydından genç kızın yüzünü netleştirmeyi başardı ve öğrenci kayıtlarından kimliğine ulaştı: Adı Aslı. Boğaziçi Üniversitesi'nde okuyan, yirmili yaşlarının başında bir öğrenciydi. Ada, Aslı'ya ulaşmak için yurduna gitti. Öğrenci işlerinden aldığı bilgiyle, Aslı'nın ders saati çıkışını bekledi.

Kampüsün yemyeşil bahçelerinde, genç kızla ilk temasını kurdu. Aslı, Ada'nın polis olduğunu öğrenince şaşırdı ama olaydan bahsetmekten çekinmedi. Ada, nazikçe, "Geçenlerde, gece yarısı kampüs girişindeki kamera kayıtlarında seninle ilgili bir durum gördük. Bir araba yaklaşmış yanına..." diye konuya girdi.

Aslı, o gece başına gelenleri tüm detaylarıyla anlattı. Gözlerinde hala o gecenin korkusu okunuyordu. Ada, dikkatle dinledi. Her bir kelime, her bir mimik, genç kadının zihninde farklı kapılar aralıyordu. "Peki, bunu daha önce kimseye anlattın mı Aslı?" diye sordu, sesini kontrol etmeye çalışarak.

Aslı omuz silkti. "Evet, çevremdeki hemen hemen herkese anlattım. Yurttaki arkadaşlarıma, aileme..."

Bu an, Ada'nın içinde bir fırtına kopardı. O an hissettiği öfke Ada'nın profesyonel duruşunu sarsmıştı. Bu yüzden, Aslı'nın başına gelen olayı Murat ile henüz paylaşmadı. Bu olayın cinayetlerle doğrudan bağlantısı olduğuna dair somut bir kanıtı yoktu ve onu temkinli olmaya itiyordu.

Ancak Ada, Aslı ile konuştuktan sonra tekrar kamera kayıtlarını incelediğinde, beyninde şimşekler çaktı. Aslı'nın anlattığı detaylar, o gecenin tam olarak nasıl ve nerede gerçekleştiği... Ve en önemlisi, cesetlerin üzerindeki o anlaşılmaz,

gizemli şekil! Ada'nın zihninde, aniden her şey bir araya gelmeye başladı. O rastgele görünen çizgilerle, Aslı'nın hikayesi arasında inanılmaz bir ilişki olduğunu fark etti.

Aniden tüm cinayetler, dehşet verici bir anlam kazanmıştı. Yılmaz Demir, Cemil Kaplan ve Metin Özcan... Bu üç adam, o gece Aslı'nın yaşadığı olayla bir ilgileri mi vardı? Katil, Aslı'nın yaşadığı bu olayın intikamını mı alıyordu? Ve her cinayetle, o geceki o korkuyu, o çaresizliği işaret eden bir imza mı bırakıyordu?

Ada'nın kalbi göğsünü zorluyordu. Bir süre düşündükten sonra artık kesinlikle emindi. Cinayetler, Aslı'nın başına gelen o geceki olayla ilgiliydi. Ama katil kimdi? Ada için şimdi sıra, bu üç cinayeti kimin işlediğini, Aslı'nın intikamını kimin aldığını öğrenmeye gelmişti.

Ada, araştırmalarını Aslı'nın çevresine yöneltti: Ailesi, sevgilisi, en yakın arkadaşları... Kim Aslı'ya bu kadar yakın olabilirdi ki onun intikamını bu denli vahşice alsın? Kim, o gece Aslı'nın yaşadığı korkuyu böylesine derinden hissetmişti ve bu intikam planını yapmıştı?

Bu sırada, Komiser Murat, hala Kenan Bey ve ortak düşmanlar teorisine odaklanmış durumdaydı. Ada'nın bu yeni, çok daha kişisel boyuta ulaşan bulgularından tamamen habersizdi. İki dedektif, aynı cinayet dosyasında, bambaşka yönlerle ilerliyorlardı. Ada'nın sırrı, onu katile bir adım daha yaklaştırırken, aynı zamanda Murat'tan da bir adım uzaklaştırıyordu.

Bölüm 8: Dördüncü Kurban ve Büyüyen Korku

İstanbul'un sokaklarında, gizemli şekilli cinayetlerin dehşeti fısıltıdan ulumaya dönüşmüştü. Medya, her gün manşetlerinde bu davanın çözilememesini eleştirmeye, halkın güvenliği sorgulanmaya başlamıştı. Komiser Murat'ın bürosundaki sigara dumanı giderek koyulaşmış, yüzündeki yorgunluk derinleşmişti. Her ne kadar tüm ipuçları Kenan Bey'e ve onun finansal çevresine işaret etse de, somut bir delil, sağlam bir kanıt elde edilememişti. Ada'nın Aslı'nın çevresinde sessizce yürüttüğü araştırmalar ise Murat'tan gizli devam ediyordu. Ada, kendi bulduğu gizemli bağlantının peşindeydi, Murat ise resmi dosyanın dar koridorlarında ilerlemeye çalışıyordu. İki dedektif, farklı yollarda, aynı katilin peşindeydi.

Üçüncü cinayetin üzerinden altı hafta geçmişti. Altı hafta, kabus gibi. Sonra, yeni bir telefon geldi. Adli tıp ekiplerinden gelen soğuk ses, dördüncü bir cesedin bulunduğunu haber veriyordu. Bu seferki olay yeri, şehrin daha merkezi, ancak yine de kuytu kalmış bir otoparkın arka kısmıydı. Murat, telefonu kapatırken içindeki tüm umut kırıntılarının dağıldığını hissetti. Bu, beklediği haberdi, ama yine de her seferinde aynı mide bulantısı, aynı çaresizlik çörekleniyordu içine.

Olay yerine vardıklarında, polis şeritleri her zamanki gibi gerilmiş, olay yeri inceleme ekibinin flaşları karanlığı deliyordu. Ve evet, dehşet verici bir kesinlikle, manzara yine aynıydı: Başına isabet eden tek kurşunla cansız düşmüş bir erkek bedeni. Ve onun da karnında, diğer üç kurbandakiyle tamamen aynı, anlaşılamayan, gizemli şekil. Aynı çizgiler, aynı kavisler... Bu bir imza, bir meydan okumaydı.

Dördüncü kurbanın kimliği hızla belirlendi: Hasan Güngör. Elli yaşlarında, büyük bir tekstil şirketinde üst düzey yöneticiydi. Evli ve üniversite çağında iki çocuğu vardı. İlk üç kurban gibi, Hasan Güngör de dışarıdan bakıldığında başarılı ve sorunsuz bir hayat sürüyormuş gibi görünüyordu. Ancak bu dört cinayetin ortak bir nedeni olduğu artık inkar edilemez bir gerçektir.

Bu cinayet, şehirde tam anlamıyla bir şok etkisi yarattı. Manşetler daha da büyüdü, televizyon haberlerinde özel dosyalar hazırlandı. Polis teşkilatı, kamuoyundan gelen yoğun baskı altında eziliyordu. İçişleri Bakanı'ndan Emniyet Genel Müdürü'ne kadar herkes, acilen bir açıklama bekliyordu. “Katil kim?”, “Neden bu cinayetler işleniyor?”, “Devamı gelecek mi?” soruları, her köşede yankılanıyordu.

Murat, dördüncü kurban Hasan Güngör'ün hayatını didiklemeye başladı. Güngör'ün de önceki kurbanlar gibi Kenan Bey ile finansal bağlantıları olduğu, hatta Kenan Bey'in son projelerinden birinde büyük bir hissedar olduğu ortaya çıktı. Bu bilgi, Murat'ın Kenan Bey teorisini daha da güçlendiriyordu. “Ada,” dedi, parmaklarını şakaklarına bastırarak, “Bu adamların hepsi Kenan Bey'le bağlantılı. Kesinlikle bir çıkar meselesi var işin içinde. Bu şekil de belki bir uyarı, bir intikam sembolü.”

Ada, Murat'ı dinlerken içinden bir soğukluk geçti. Yüzünde profesyonel bir ifade takınmaya çalışsa da, iç dünyasında fırtınalar kopuyordu. Murat'ın haklı olmasını istiyordu, her şeyin Kenan Bey ile ilgili basit bir çıkar meselesi olmasını. Bu dördüncü kurban da, o karanlık gecenin bir parçasıydı. Ve Ada, bunu en derinden biliyordu.

Murat'ın Kenan Bey odaklı araştırmasında, ortak düşmanlar sorgulanmaya

devam ediliyordu; Kenan Bey'in ticari rakipleri, çalışanları, borçluları... Ancak herkesin delilleri sağlamdı, herkesin ifadesi ikna ediciydi. Cinayetlerin tetikçi vasıtasıyla işlendiği ihtimali, artık neredeyse kesinlik kazanmış gibiydi. Ama bu durumda bile, o anlaşılmaz şeklin varlığı, işleri içinden çıkılmaz hale getiriyordu. Bir tetikçi neden böyle bir imza bırakırdı? Bu soru, Murat'ın zihnini kemiriyordu.

Murat, masanın başına oturmuş, ellerini yüzüne kapatmıştı. “Elimiz kolumuz bağlı Ada. Neden? Neden bu şekil? Daha kaç kişi ölecek?”

Ada, susuyordu. Bildiği gerçek, dilinin ucundaydı ama söyleyemiyordu. O an omuzlarına çöken inanılmaz yük, onu bu sırrı saklamaya itiyordu. Sadece sessizce not defterine karalıyordu: Hasan Güngör... Ve Murat'ın bilmediği, ama onun çok iyi bildiği diğer gerçekler...

Bu cinayetler duracak mıydı? Yoksa katil, amacına ulaşana kadar durmaksızın avına devam mı edecekti? Şehrin üzerine çöken bu korku bulutu, giderek büyüyor, her nefeste daha fazla hissediliyordu.

Bölüm 9: Kamuoyu Baskısı ve Beklenmedik İhbar

Dördüncü cinayet, şehirde panik rüzgarları estirmişti. Cesetler üzerindeki gizemli şekil, artık sadece soruşturma dosyasının bir detayı değil, gazete manşetlerinin, televizyon tartışmalarının ve sokak dedikodularının ana konusuydu. Herkes bu şeklin ne anlama geldiğini merak ediyor, katilin kim olduğunu sorguluyordu. İstanbul halkı, görünmez bir tehdidin gölgesinde yaşıyordu ve bu durum, polisin üzerindeki baskıyı dayanılmaz boyutlara taşımıştı. Komiser Murat, uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüş, her geçen gün daha da asık bir yüzle dolaşıyordu. Ada ise, içindeki sırla boğuşuyordu.

Bir öğleden sonra, büronun telefonu çaldı. Normalde bu tür çağrılar dinlemeye bile tahammülü kalmayan Murat, bu sefer sanki bir içgüdüyle açtı telefonu. Hattın diğer ucundaki ses, genç bir kadına aitti. Gergin ve biraz da çekingen geliyordu. “Polis merkezi mi?” diye sordu titrek bir sesle. “Ben... ben önemli bir konuda ifade vermek istiyorum. Bu cinayetlerle ilgili olabilir.”

Murat kaşlarını çattı. “Ne hakkında?”

Kadın duraksadı, sonra devam etti: “Cesetlerin üzerindeki o şekil var ya... Onunla ilgili. Bir arkadaşım var, Aslı. Onun başına gelen bir olay var, o gece. Belki bir bağlantısı vardır diye düşündüm.”

Murat’ın dikkati anında toplandı. “Hangi Aslı? Neyin bağlantısı?” Sesi keskinleşmişti.

“Boğaziçi Üniversitesi’nde okuyan Aslı. Geçen yılın sonlarına doğru, Kuzey Kampüs girişinde... Bir araba ve birkaç adam. Çok korkmuştu.”

Bu cümleler, Murat'ın aklına Ada'yı getirdi. Ada'nın son haftalarda özellikle Boğaziçi civarındaki kamera kayıtlarına takıntılı bir şekilde baktığını biliyordu. Hatta bir ara Aslı adında bir öğrenciyle görüştüğünü de duymuştu. Ada bu konuyu neden hiç gündeme getirmemişti?

Murat, genç kadından kimliğini ve iletişim bilgilerini aldı. Adı Elif'ti, Aslı'nın yurttan arkadaşıydı. Hemen gelip ifade vermesini söyledi. Telefonu kapattığında, Ada'ya döndü. Ada, kendi masasında bilgisayara gömülmüş, her zamanki gibi titizlikle bir şeyleri inceliyordu. Murat'ın bakışlarını üzerinde hissettiğinde başını kaldırdı.

“Ada,” dedi Murat, sesi sertleşmişti, “Az önce bir ihbar aldım. Bir kız öğrenci, Aslı diye bir arkadaşının başına gelen bir olaydan bahsetti. Ve bu olayın cesetlerin üzerindeki şekille ilgili olabileceğini söyledi.”

Ada'nın yüzündeki renk bir anda değişti. Bakışları donuklaştı, sanki bir an için nefesi kesildi. İçindeki büyük sır, sarsılmış bir duvar gibi çatlamaya başlamıştı.

Murat'ın gözleri Ada'nın yüzündeki bu değişimi yakalamıştı. Şaşkınlık, evet, ama aynı zamanda bir şeyleri gizlemenin getirdiği tedirginlik vardı Ada'nın ifadesinde. “Sen bu Aslı'yı tanıyor musun Ada?”

Ada, yutkundu. Şimdi inkar etmenin anlamı yoktu. Yüzündeki suçlu ifadeyle, “Evet, Komiserim. Aslı'yla ben görüşmüştüm. Başından geçen olayı da biliyorum.”

Murat'ın öfkesi bir anda patladı. Yılların tecrübesi, mesleki ilkeler ve adalete olan inancı, Ada'nın bu gizli hareketine karşı isyan ediyordu. “Biliyorsun demek! Ve bana söylemedin mi? Neyin peşindesin Ada? Bu koca dosyada,

şehrin kaderini etkileyen cinayetlerde, benden bilgi mi sakladın?!” Sesi büroda yankılanmıştı. Diğer masalardaki polisler başlarını çevirmiş, merakla onlara bakıyorlardı.

Ada’nın omuzları çöktü. Söylemek istediği çok şey vardı ama hiçbirisi dudaklarından dökülmüyordu. Kendini savunmak istiyordu, ama nasıl? Kendi içine düştüğü karanlık sarmalı nasıl açıklayabilirdi? Murat’ın yüzündeki hayal kırıklığı ve öfke, Ada’nın içindeki suçluluk duygusunu daha da artırdı.

“Çık dosyadan Ada,” dedi Murat, sesi buz gibiydi. “Şu an itibarıyla bu dosyadan azledildin. Bana güvenmedin, bilgi sakladın. Sana asla güvenemem. Git, dinlen. Bu iş senin boyunu aşıyor.”

Ada’nın gözleri doldu. Ama ağlamadı. Haksızdı, biliyordu. Ama aynı zamanda, Murat’ın bilmediği, bildiği takdirde de asla anlayamayacağı bir sebeple hareket etmişti. Ada, sandalyesinden kalktı. Murat’ın yüzüne son bir kez baktı, o derin sırrı onunla paylaşmamaya yemin eder gibiydi. Sessizce, başını eğerek bürodan çıktı. Arkasında Murat’ın şaşkınlığı, öfkesi ve büronun derin sessizliği kalmıştı.

Murat, Elif’in ifadesini almaya hazırlanırken, zihninde bin bir soru dönüyordu. Ada neden böyle bir şey yapmıştı? Aslı’nın başına gelen olay neydi? Ve en önemlisi, bu olay, cesetler üzerindeki gizemli şekil ve dört kurbanla nasıl bağlantılıydı? Murat şimdi tüm dikkatini Aslı’nın hikayesine odaklayacaktı. Ama Ada’nın bu sırrı ondan neden sakladığı sorusu, zihnini kemirmeye devam edecekti. Ada’nın sessizce çıkıp gitmesinden sonra, dosyada yeni, çok daha karmaşık bir sayfa açılıyordu.

Bölüm 10: Beşinci Şekil

Ada'nın bürodan çıkışından bir süre sonra, Murat'ın içinde biriken öfke, yerini yavaş yavaş derin bir hayal kırıklığına bırakmıştı. Ada'nın neden bilgi sakladığını bir türlü anlayamıyor, bu durum onun tüm mesleki prensiplerini sarsıyordu. Oysa, şimdiye kadar Ada'nın zekasına güvenmiş, ona bir dedektif olarak alan tanımıştı. Ama Ada'nın gidişiyle birlikte, Murat'ın üzerindeki yük daha da artmıştı. Elif'in ifadesinden yola çıkarak Aslı'nın o gece yaşadığı olayın detaylarını öğrendiğinde, Murat'ın zihninde yeni kapılar aralanmıştı. Şekil... O karmaşık çizgiler artık Murat için de anlamsız değildi. Sanki bir düğüm çözülmüş, parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı. Her ne kadar tam olarak ne olduğunu yüksek sesle dile getiremese de, bu olayın cinayetlerin anahtarı olduğundan artık emindi. Kenan Bey teorisi neredeyse geçerliliğini yitirmişti. Ancak somut kanıtlar hala eksikti. Katilin kim olduğu ve cinayetlerin neden bu kadar vahşice işlendiği soruları hala cevapsızdı.

Şehirde panik, her geçen gün daha da büyüyordu. Televizyonlar, her köşe başında görülen polis ekiplerine rağmen, seri katilin yakalanamamasını sert bir dille eleştiriyordu. “Beşinci kurban ne zaman düşecek?” sorusu, herkesin dilindeydi.

Ve sonra, o kaçınılmaz haber geldi.

Bir Salı akşamı, İstanbul'un işlek bir caddesi üzerindeki terk edilmiş bir binanın bodrum katında, beşinci erkek cesedi bulundu. Olay yerine gelen Murat'ın midesi kasıldı. Manzara, artık korkunç bir rutin haline gelmişti: Başına tek kurşun sıkılmış, cansız bir beden. Ve onun da karın bölgesinde, diğer dört kurbandakiyle tamamen aynı, gizemli, ancak Murat için artık anlam taşıyan

şekil. Her çizgi, her kıvrım, sanki katilin küstah bir mührü gibiydi. Bu işaret, artık Murat için bir anahtardı.

Beşinci kurbanın kimliği hızla belirlendi: Emre Aksoy. 48 yaşında, özel bir hastanede yöneticilik yapan, evli ve bir kız çocuğu babasıydı. Hasan Güngör gibi, o da başarılı bir kariyere ve dışarıdan bakıldığında kusursuz bir yaşama sahipti. Ancak bu cinayet, önceki dört cinayetin acımasız tekrarıydı.

Murat, olay yerinde soğuk bir sessizlikle duruyordu. Etrafındaki polislerin fısıltıları, flaşların patlaması, sanki uzaktan gelen boğuk sesler gibiydi. Odayı dolduran ağır koku, sadece ölümün kokusu değildi; çözümsüzlüğün, çaresizliğin ve adaletsizliğin kokusuydu.

Cinayetlerin motivasyonu Aslı'nın yaşadığı olayla bağlantılı kişisel bir intikamdı. Ama kim? Kim bu kadar hırslı ve soğukkanlı olabilirdi?

Katil hala dışarıdaydı. Beşinci cinayet işlenmişti ve Murat halen katili bulamamıştı. Üzerindeki baskı dayanılmaz bir seviyeye gelmişti. Şehrin her köşesinde yankılanan korku, Murat'ın da içine işlemişti. Bu cinayet serisi, sadece bir dosya değil, aynı zamanda Murat'ın mesleki onurunu ve adalet inancını sınavan kişisel bir meydan okumaya dönüşmüştü.

Bölüm 11: Rıdvan'ın İtirafı ve Yeni Şüpheler

Beşinci cinayetin soğuk rüzgarı, İstanbul'un her köşesini sarmış, Murat'ı da derin bir çıkmaza sürüklemişti. Odağını tamamen Aslı'nın yaşadığı o geceye çevirmiş, kurbanların bu olayla bağlantısını titizlikle araştırmaya başlamıştı. Gece gündüz demeden, uykusuzluktan kızaran gözleriyle Aslı'nın çevresini, o gecenin tanıklarını ve olayla bağlantısı olabilecek herkesi didikliyordu. Ada'nın ondan gizlediği gerçeklere ulaşmaya çalışırken, Murat'ın içinde bir yandan öfke, bir yandan da Ada'nın neden sustuğunu anlama çabası vardı.

Uzun ve yorucu bir araştırmanın ardından, Murat nihayet Aslı'nın arkadaş çevresinden, onun yakınında olan ve o geceki olaydan haberdar olabilecek bir isme ulaştı: Rıdvan. Rıdvan, Boğaziçi Üniversitesi'nin eski kantin çalışanlarından biriydi. Aslı'ya karşı gizli, platonik bir aşk beslediği fısıltıları dolaşıyordu kampüste. Bu sessiz hayranlık, Rıdvan'ı Aslı'nın hayatındaki her detaya karşı aşırı hassas yapmıştı. Murat, Rıdvan'ın bu sessiz sevgisini öğrendiğinde, içinde bir ışık yandı. Daha da derine indikçe, Murat kritik bir detaya ulaştı. O gece, Kuzey Kampüs girişindeki güvenlik kabini görevli olan Serdar adında bir güvenlik görevlisi vardı. Serdar, önce olayın sıradan bir durum olduğunu düşünmüş, sonrasın da biraz da korktuğundan olaya müdahale etmemişti. Ancak daha sonra, Aslı'nın yaşadığı dehşeti, tüm detaylarıyla Rıdvan'a anlattığı ortaya çıktı. Serdar'ın vicdan azabı, onu sonunda konuşturmuştu. Aslı'nın o gece yaşadıkları, Rıdvan'ın yüreğine bir hançer gibi saplanmış, yıllardır içinde beslediği platonik aşkı, acımasız bir intikam arayışına dönüştürmüştü. Murat için artık cinayetlerin kişisel bir intikam olduğu kesindi, cesetlerin üzerindeki gizemli şeklin bu olayın bir yansıması olduğunu biliyordu.

Rıdvan'ın izini süren Murat, nihayet ona ulaştı. İlk başta şaşkın ve korkmuş görünen Rıdvan, Murat'ın elindeki bilgileri ve delilleri gördükçe, içindeki duvarları yıktı. Bitkin bir şekilde, beş cinayeti de kendisinin işlediğini kabul etti. Yılmaz Demir, Cemil Kaplan, Metin Özcan, Hasan Güngör ve Emre Aksoy... Hepsi, o gece Aslı'ya musallat olan adamlardı. Rıdvan, Aslı'nın intikamını aldığını iddia etti. Ses tonundaki derin öfke ve acı, Murat'a olayın kişisel bir intikam olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Murat, Rıdvan'ın itirafıyla derin bir nefes aldı. Nihayet katil bulunmuş, şehirdeki dehşet sona ermişti. Dosyayı kapatmaya hazırlanırken, Rıdvan'ın ifadelerini ve geriye dönük kayıtları son bir kez daha inceledi. Ve tam o anda, soğuk bir gerçek çarptı yüzüne.

Rıdvan'ın pasaport kayıtları, onun üçüncü cinayetten hemen sonra Bulgaristan'a gittiğini ve dördüncü ile beşinci cinayetler işlendikten sonra ülkeye tekrar giriş yaptığını net bir şekilde gösteriyordu. Bu durum, Murat'ın zihninde büyük bir çelişki yarattı. Rıdvan, nasıl olur da ülkesinde olmadığı zamanlarda cinayet işleyebilirdi? Bu imkansızdı. Murat, elindeki adli tıp raporlarına geri döndü. Parmakları, sayfaların üzerinde dolaşırken, daha önce dikkatini çeken, ancak yoğunluktan ötürü çok önemsemediği bir detayı hatırladı: Son iki cinayette kullanılan ateşli silahın balistik incelemesi, ilk üç cinayette kullanılan silahtan farklıydı. İlk üç cinayet tek bir silahla işlenmişti, ancak dördüncü ve beşinci cinayetler başka bir silahla işlenmişti. Murat, daha önce, katilin son iki cinayette farklı bir silah kullanmış olabileceğini düşünmüştü ama şimdi Rıdvan'ın itirafı ve pasaport kayıtları sonrası bu adli tıp raporu bam başka bir önem arz ediyordu.

Tüm parçalar, Murat'ın zihninde dağıldı. Rıdvan'ın beş cinayeti de işlediği doğru olamazdı. Murat, son iki cinayeti Rıdvan'ın işlemediğinden artık emindi. Peki ya ilk üç cinayet? Onları gerçekten Rıdvan mı işlemişti? Yoksa o da birini mi koruyordu? Bu ihtimal, Murat'ın beyninde fırtınalar koparıyordu. Rıdvan'ın itirafı gerçeği yansıtmıyordu. Dosya kapanmamıştı. Aksine, şimdi çok daha karmaşık, çok daha tehlikeli bir hal almıştı. Murat'ın bakışları, büronun boş masalarından birine takıldı. Ada'nın masası... Bu işte onun da bir parmağı mı vardı? O neden bu kadar sustu?

Bölüm 12: Sahildeki İtiraf

Beşinci cinayetin üzerinden üç hafta geçmişti. Murat, Rıdvan'ın itirafının ardındaki gizemi çözmeye çalışıyor, Rıdvan'ın neden cinayetleri üstlendiğini anlamaya çalışıyordu. Zihni karmakarışıktı. Ada'nın ondan bilgi saklaması, Murat'ın en çok güven duyduğu meslektaşlarından birinin bu kadar kapalı kutu olması, onu hem şaşırtmış hem de derinden yaralamıştı.

Tam da bu düşüncelerle boğuşurken, telefonuna bir mesaj geldi. Gönderen Ada'ydı. “Komiserim, sizinle çok önemli bir konuda konuşmam gerekiyor. Bu gece yarısı Bebek sahiline gelir misiniz?”

Murat kaşlarını çattı. Ada neden böyle gizemli davranıyordu? Dosyadan çıkarılmıştı ve şimdi gece yarısı bir buluşma istiyordu. Başta tereddüt etti. Ama içindeki merak, ve Ada'nın bu cinayetlerle bir şekilde bağlantılı olduğu hissi ağır bastı. Belki de beklediği cevaplar Ada'daydı. Kısa bir cevapla onayladı.

Gece yarısı, Bebek sahili soğuk ve ıssızdı. Dalgaların fısıltıları, şehrin uzak gürültüsüne karışıyor, ay ışığı denizin üzerinde parıldıyordu. Murat, park halindeki arabasının yanında, elleri cebinde bekliyordu. Birkaç dakika sonra, Ada'nın gölgesi belirdi. Yüzü solgundu, gözlerinin altı morarmıştı. Üzerindeki gerginlik, kilometrelerce öteden hissediliyordu.

Ada, Murat'a doğru yürüdü, yüzüne bakmaktan çekiniyordu. “Geldiğin için teşekkür ederim Komiserim,” dedi sesi kısıkça.

Murat, sabırsızdı. “Ada, ne oluyor? Neden benden bilgi sakladın? Ve bu cinayetlerle ne bağlantın var?”

Ada derin bir nefes aldı. Gözlerini, denizin karanlık yüzeyine dikti. Konuşmaya başladı. Sesi başlarda titrek çıksa da, her kelimeyle daha da sağlamlaşıyordu. Sanki üzerindeki ağır bir yükü nihayet atıyordu.

“İlk cinayet işlenip dosyaya dahil olduğumda, Komiserim, çok heyecanlandım ve her şeyin normal bir cinayet araştırması şeklinde ilerleyeceğini düşündüm. Ama üçüncü cinayet sonrası güvenlik kameralarını incelerken Aslı’ya ulaşım onun o gece başına gelenleri öğrendiğimde...” Ada duraksadı, gözleri kısıldı. “Gençlik yıllarımda benim de başıma benzer bir olay gelmişti Komiserim. O gece, Aslı’nın yaşadığı korkuyu, çaresizliği öğrendiğimde, yıllar önce hissettiğim o öfke, o çaresizlik, hepsi yeniden canlandı. Sanki yeniden yaşıyordum. O gece benim sonun olabilirdi, ve o gece Aslı’nın sonu olabilirdi...”

Murat, Ada’nın bu kişisel itirafı karşısında şaşkına döndü. Sessizce dinledi.

Ada devam etti: “Bundan sonra, yaptığım araştırmalarda cinayetleri Rıdvan’ın işlediğini öğrendim. Aslı’ya duyduğu platonik aşk, onu bu cinayetleri işlemeye itmişti. Onlar... Onlar Aslı’yı taciz eden adamlardı. Yılmaz Demir, Cemil Kaplan, Metin Özcan... Onlardı.” Ada’nın sesi, intikamın soğuk tınısını taşıyordu. “Rıdvan’la konuştum. Ona olanlara bir son vermesinin, bir süre ortalarda görünmemesinin iyi olacağını söyledim. Onu korumak istedim.”

Murat’ın beyninde şimşekler çakıyordu. Rıdvan’ın Bulgaristan’a gitmesi, ilk üç cinayetin faili olması... Ve Ada’nın bunları ondan saklaması... Her şey birleşiyordu. Ama Ada’nın hikayesi, daha yeni başlıyordu.

Ada’nın gözleri tekrar denizin karanlığına daldı. Yüzündeki ifade, derin bir

pişmanlık ve kararlılığın karışımıydı. “Ama kendime engel olamadım Komiserim. O öfke, o hınç... İçimdeki ses susmadı. O gece arabada olan diğer iki kişiyi de buldum. Hasan Güngör ve Emre Aksoy... Dördüncü ve beşinci kurbanlar, benim eserimdi. Onları da kendim öldürdüm.”

Sahil, Ada’nın son sözleriyle buz kesmişti. Dalgaların sesi bile aniden kesilmiş gibiydi. Murat, duyduklarına inanamıyordu. Ada... Güvendiği, zekasına hayran olduğu, yanındaki genç dedektif, bir katile dönüşmüştü. Rıdvan’ı korumak istemiş ama kendi intikam dürtüsüne yenik düşmüştü. Murat’ın içinde biriken öfke ve hayal kırıklığı, şimdi yerini soğuk, dehşet verici bir gerçekliğe bırakmıştı. Ada’nın bu cinayetleri neden kendisine anlatmak istediğini ise gerçekten bilemiyordu.

Murat sigarasından son bir nefes çekti ve arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Bölüm 13: Aslı ve O Gece

Aslı, Ada'ya, o gece yaşadıklarını titreyen bir sesle anlattı: “Saatler gece yarısını geçmişti. Yurduma gidiyordum. Arkadan bir araba yaklaştı, yanı başımda durdu. İçinde birkaç erkek vardı. Arabadan inip Levent'e nasıl gideceklerini sordular. Yolu tarif ettim ama sonra... Arabalarına binip onlarla gelip yolu göstermemi istediler. Çok korktum Komiserim. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Kısaca tekrar tarif edip hızlı adımlarla oradan uzaklaştım ve hemen yurduma koştum.” Aslı'nın gözleri dolmuştu, o anki korkuyu yeniden yaşıyordu.

Bölüm 14: Son

Ve artık Yılmaz Demir, Cemil Kaplan, Metin Özcan, Hasan Güngör ve Emre Aksoy karınlarındaki bu “kroki” sayesinde, Levent’e, yol sormadan, gidebilirlerdi...